

[Yvonne Herløv Andersen]

arbejde med begge spørgsmål, og en løsning må vi have på det.

Inge Krogh (KrF):

Kristeligt folkeparti stemmer for de af socialministeren stillede ændringsforslag og imod mindretallets ændringsforslag. Vi mener, at vi dermed får en udmærket pensionslov, hvor det er muligt fra 18 til 67 års alderen at få pension, hvis erhvervsevnen er nedsat til mindst halvdelen eller erhvervsevnen af andre grunde er ophævet, sådan at man ikke kan ernære sig, og at man fra 55 til 67 år kan få førtidspension ved særlige sociale og helbredsmæssige forhold.

Pensionens størrelse er stadig i nogle tilfælde afhængig af ægtefællens indtægt. Som det er omtalt flere gange, skal der nedsættes et udvalg, som skal kulegrave dette problem. Vi vil være tilfredse med, at der kommer en undersøgelse af dette forhold, sådan at man forhåbentlig kan ophæve den diskriminering, der er af ægteskabet i mange tilfælde i vores samfund, så der kommer en ligestilling mellem ægtefæller og samlevende par.

Erik B. Smith (S):

Jeg vil gerne udtrykke min tilfredshed med det forlig, der er opnået, og også tilfredshed med de forhandlinger, som vi har haft med socialministeren om opnåelse af et forlig på førtidspensionsområdet. Jeg synes, det er godt, at vi på denne måde har kunnet demonstrere, at der her er tale om en stor gruppe, der har behov for en tryghed og sikkerhed i form af, at de nu er klare over, at de ikke vil blive udsat for partipolitiske spilfægtier.

Jeg synes, at de enkelte ordførere, som jo i det store og hele alle har udtrykt tilfredshed med forliget, på visse områder, når de har skullet kritisere, har været lidt vel søgte i deres kritik, og et par enkelte af disse kritikpunkter har jeg lyst til at knytte nogle kommentarer til.

Når f.eks. fru Birthe Hansen fra SF siger, at man fjerner retten til enkepension for de 45-årige kvinder, som er gældende i dag, er det for så vidt rigtigt. Man fjerner *retten* her til. At det så er således, at det rent faktisk kun er 100 kvinder, der i dag har benyttet sig af denne ret, giver et, synes jeg, socialpolitisk perspektiv. At man i øvrigt næppe kan skju-

le, at der her er tale om et overgangsfænomen, synes jeg også skal med i overvejelserne. Men endelig – og det synes jeg er det væsentlige – fjerner man ikke retten for denne gruppe, hvis der er behov for forsørgelse. Derfor er det noget vanskeligt for mig at se, at der er tale om noget socialpolitisk tilbageskridt. I øvrigt vil jeg nu nok personligt sætte et spørgsmålstegn ved velsignelsen i at få en pension i den alder med den begrundelse.

Hr. Askjær Jørgensen sagde – og det vil jeg i og for sig gerne bekræfte heroppefra – at fremskridtspartiet som en vis sleeping partner nok havde haft nogen indflydelse, i alt fald på niveauet. Vi havde i bagehovedet, at fremskridtspartiet også udtrykte ønske om en niveauforhøjelse. Jeg ved ikke, i hvilket omfang det har påvirket regeringen, men i alt fald nåede vi efter min opfattelse et yderst tilfredsstillende niveau.

Jeg vil godt til fru Aase Olesens bemærkninger om den administrative praksis vedrørende husmorbegrebet sige, at vi har faktisk i det store og hele beskæftiget os alene med lovændringerne. Vi føler os ikke forpligtet til at sige, at den praksis, man har med husmorbegrebet, skal fortsætte, og vi vil også i socialdemokratiet med opmærksomhed følge den praksis, som på en eller anden måde får nogen betydning, nu hvor vi har ændret på tildelingskriterierne. Vi ser da gerne, at man vurderer hele husmorbegrebet i administrativt regie.

Jeg vil godt sige til fru Aase Olesen, at hun nok foruddiskonterer konklusionerne af det udvalgsarbejde, der skal undersøge spørgsmålet om ligestilling af ægtefæller og samlevende med henblik på at vurdere, i hvilket omfang man skal tage samleverens indtægt med i beregningen. Det er rigtigt, at det er det, man skal undersøge, men hermed er ikke sagt, at konklusionen automatisk vil blive sådan. Men vi har erkendt, at det er en uholdbar situation at opretholde forskellen mellem ægtepar og samlevende par, og at der næppe er økonomisk realitet i at sige, at så skal de alle sammen behandles som enkeltpersoner. Når jeg siger »næppe er økonomisk realitet« i det, så er det ikke, fordi jeg har udelukket det, men der er ikke meget, der i øjeblikket tyder på det. Derfor er det for os at se en realistisk mulighed at ende i det, som man skal undersøge. Men vi skal